

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: Ing. J.C., nar. „X“, bytem „X“, zastoupen: Rudolf Skoupý, advokát, se sídlem Soudní 1, Svitavy 568 02, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, č.j. KrÚ 16983/2015/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 2. 2015, č.j. 7382-15/OD-snj/9031-2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 30. 10. 2014 v době okolo 11:51 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mazda, reg. zn. vozidla „X“ v obci Svitavy, ul. Riegrova poblíž domu čp. 4, v úseku platnosti dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 40 km/h (dopravní značka č. B20a –nejvyšší dovolená rychlost), překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km/h, když mu byla hlídkou Městské policie Svitavy naměřena rychlost 50 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení. Za uvedené jednání mu byla podle § 11, 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a na základě ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona, paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

V obecné rovině žalobce tvrdí, že rozhodnutí je věcně nesprávné a že bylo vydáno na základě nesprávných právních závěrů. Z dalšího textu žaloby je zřejmé, že žalobce uplatňuje jedinou konkrétní žalobní námitku, když napadá procesní postup žalovaného, tedy namítá vadu řízení, kdy správní orgán prvního stupně neakceptoval omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání a věc projednal v jeho nepřítomnosti. Žalobce přitom pracovní důvod omluvy doložil. Zdůraznil, že se jednalo o první omluvu ve věci a je toho názoru, že nebyl dán veřejný zájem na projednání věci v jeho nepřítomnosti. V uvedeném postupu správního orgánu prvního stupně, který byl žalovaným vyhodnocen jako zákonný, spatřuje žalobce zkrácení jeho práva účastnit se řízení, vyjádřit se k věci a navrhopvat důkazy. O jaké konkrétní důkazní návrhy se mělo jednat, žalobce neuvedl.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Zdůraznil, že procesní postup správního orgánu prvního stupně byl opřen o příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a že žalobce o nařízeném jednání věděl s dostatečným předstihem, když mu předvolání bylo doručeno dne 13. 1. 2015, přičemž ústní jednání se konalo dne 3. 2. 2015. Žalobce byl o způsobu uplatnění akceptovatelné omluvy v doručeném předvolání řádně poučen.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení o dopravním přestupku ze dne 30. 10. 2014, s uvedením místa přestupku jak uvedeno shora ve vztahu k výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dále je ve správním spise založena fotodokumentace ke spáchanému přestupku ze dne 30. 10. 2014 s fotografií vozidla se záměrným křížem a detail reg. zn. vozidla „X“. Ze záznamu je zřejmé, že vozidlo uvedené reg. zn., tov. zn. Mazda, jelo v 11:51:18 hodin před Základní školou Svitavy, v ulici Riegrova 4, rychlostí 50 km/h po

odečtení povolené odchylky. Žalobce odmítl uvedené oznámení, sepsané na místě spáchání přestupku, podepsat. Ve správním spise je dále založen ověřovací list měřicího zařízení s platností ověření rychloměru do 7. 8. 201, návod k obsluze měřicího zařízení, určení míst pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Svitavy, které vydalo Krajské ředitelství Policie Pardubického kraje, Územní odbor Svitavy, dopravní inspektorát, dne 26. 11. 2013. Ve výčtu míst určených pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Svitavy je uvedena rovněž ul. Riegrova. Z potvrzení o absolvování školení ze dne 8. 1. 2014 se podává, že strážník Městské policie Svitavy D. K., který prováděl měření rychlosti vozidla, jak vyplývá z oznámení o dopravním přestupku ze dne 30. 10. 2014, byl řádně proškolen k obsluze použitého měřicího zařízení PROLASER III včetně dokumentačního zařízení PL-DOK I. Návod k obsluze uvedeného měřicího zařízení je založen ve správním spise. Podle výpisu z evidenční karty řidiče měl žalobce ke dni 25. 11. 2014 jeden záznam v přestupcích.

Dne 26. 11. 2014 byl vydán příkaz č.j. 60619-14/OD-stp/9031-2014, jímž byl žalobce pro shora uvedené protiprávní jednání uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobce podal proti příkazu odpor.

Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 3. 2. 2015 v 9:00 hodin předvoláním ze dne 12. 1. 2015, které mu bylo doručeno prostřednictvím držitele poštovní licence dne 13. 1. 2015, jak je prokázáno doručenkou založenou ve správním spise (u čl. 21 správního spisu).

Žalobce byl vyrozuměn o tom, že při ústním jednání bude vyslechnut jako svědek zasahující strážník Městské policie Svitavy D. K.

Předvolání obsahuje mimo jiné poučení obviněného o možnosti omluvy z nařízeného ústního jednání, když je zde konkrétně uvedeno: „*Odmítnete-li se bez vážných důvodů dostavit, nebo jestliže se nedostavíte bez řádné omluvy, může být v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, Váš přestupek projednán ve vaší nepřítomnosti. Potvrzení lékaře o pracovní neschopnosti samo o sobě nepostačuje k tomu, aby takováto omluva mohla být považována za řádnou omluvu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, muselo by příslušné potvrzení obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu. Jako důvod omluvy lze akceptovat např. ošetřování člena rodiny potvrzené lékařem, dovolenou na zotavenou objednanou s dostatečným předstihem, rodinné důvody, jako například svatba nebo pohřeb člena rodiny, účast na jiném řízení před soudem či správním úřadem. **Za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, pracovní aktivity, provozování koníček či jiných zájmů, popřípadě jiné soukromé aktivity.** (Zvýrazněno krajským soudem.) Omluvu z nařízeného ústního jednání, s uvedením důvodů, je nutno učinit bezodkladně a prokazatelným způsobem. Podání lze učinit i faxem nebo datovou sítí i bez elektronického podpisu, avšak pouze za předpokladu, že do 5 dnů bude potvrzeno výše uvedeným způsobem ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu.*“

K nařízenému ústnímu jednání byl jako svědek předvolán strážník Městské policie Svitavy D. K., který prováděl měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem v době spáchání přestupku. Dne 2. 2. 2015, tedy jeden den před nařízeným ústním jednáním, byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva žalobce z jednání s žádostí o odročení jednání s tím, že téhož dne v 10:00 hodin má žalobce již dříve sjednané pracovní jednání na Krajském úřadě Pardubického kraje. Žalobce svoje tvrzení prokázal doloženou pozvánkou ze dne 11. 1. 2015. Z textu pozvánky je přitom nepochybné, že se jedná o pracovní služku, nikoliv o správní řízení.

Dle protokolu o ústním jednání ze dne 3. 2. 2015 neakceptoval správní orgán prvního stupně žalobcovu omluvu odůvodněnou pracovními důvody a s odkazem na § 74 přestupkového zákona provedl jednání bez přítomnosti žalobce. Při jednání byly provedeny důkazy shora jmenovanými listinami založenými ve správním spise a dále byl proveden

důkaz výsledkem svědka D. K., který, jak je prokázáno protokolem o jeho svědecké výpovědi, prováděl jako strážník Městské policie Svitavy měření vozidla žalobce a potvrdil, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru ProLaser III a dále, že žalobce byl ve vozidle sám a při sepisování oznámení dopravního přestupku sporoval naměřenou rychlost vozidla.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 2. 2015, č.j. 7382-15/OD-snj/9031-2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 4 zákona o silničním provozu. Podle odůvodnění uvedeného rozhodnutí byl skutkový stav věci prokázán listinnými důkazy (oznámení dopravního přestupku, fotodokumentace, ověřovací list rychloměru, povolené úseky pro měření rychlosti městskou policií Svitavy, potvrzení o proškolení strážníka D. K., návod k obsluze měřič ProLaser III v elektronické podobě) a svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka městské policie D. K. Správní orgán prvního stupně zdůraznil vzájemnou souladnost provedených důkazů, když tyto si v ničem neodporují, přičemž správnost měření byla prokázána výsledkem měření zachyceného fotodokumentací, ověřovacím protokolem, potvrzením o proškolení dotyčného strážníka městské policie a jeho svědeckou výpovědí.

Pokud jde o zhodnocení omluvy žalobce, správní orgán prvního stupně upozornil na právo (nikoliv povinnost) žalobce zvolit si zmocněnce k zastupování na ústním jednání o projednání přestupku a zejména upozornil na to, že omluva nebyla akceptována, neboť se jednalo o omluvu uplatněnou z pracovních důvodů. Takovou omluvu dle něj bez dalšího nelze považovat za důvodnou, přičemž odkázal na právní názor NSS obsažený v rozsudku ze dne 25. 1. 2010, č.j. 2As 8/2009-95 (rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Ohledně možnosti projednat a rozhodnout věc bez přítomnosti obviněného dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008 a na rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, sp. zn. 7As 28/2009. Vzhledem k tomu, že se jednalo o pracovní důvody žalobce, doplnil pak argumentaci o odkaz na ustanovení § 200 a násl. zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“).

Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce v odvolání uplatnil jednak námitku absence subjektivní stránky přestupku a jednak námitku proti procesnímu postupu správního orgánu prvního stupně, když tento neuznal jeho včas uplatněnou omluvu. Žalobce doplnil, že se opakovaně bezvýsledně pokoušel o změnu termínu pracovní schůzky, toto tvrzení však nedoložil. Žalovaný se vypořádal s námitkou proti naplnění subjektivní stránky přestupku, když uvedl, že žalobci objektivně na rovném úseku silnice nic nebránilo ve výhledu na dopravní značku B20a (nejvyšší dovolená rychlost), což má za prokázané výstupem z měření (fotodokumentace), když před vozidlem žalobce na rovném úseku silnice není patrné žádné vozidlo, měření bylo provedeno na vzdálenost 140m a uvedená dopravní značka je umístěna na začátku předmětné ulice ve směru jízdy žalobce (str. 4 žalovaného rozhodnutí). Pokud jde o odvolací námitku proti procesnímu postupu správního orgánu prvního stupně, žalovaný se ztotožnil se zhodnocením omluvy jako nedůvodné (str. 4 žalovaného rozhodnutí).

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování dotčených správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.). Krajský soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem soudu souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Předně krajský soud konstatuje, že žalobce uplatnil pouze jeden žalobní bod, a to námitku proti procesnímu postupu správního orgánu prvního stupně, který byl potvrzen žalovaným jako zákonný, když ústní jednání ve věci přestupku bylo provedeno bez přítomnosti žalobce. Pokud jde o konstatování žalobce o věcné nesprávnosti rozhodnutí a o nesprávnosti právních názorů žalovaného, zůstala tato žalobní tvrzení v rovině obecnosti a nesplňují proto kritéria kladená na obsah žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., tj. není z nich patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Krajský soud přitom připomíná, že s ohledem na dispoziční zásadu správního soudnictví není jeho povinností, ale ani právem, žalobní body za žalobce dotvářet, a to ani s ohledem na uplatněné odvolací námitky. (K tomu např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.*“ Obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004-42: „*Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál.*“)

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Nicméně krajský soud k posouzení akceptovatelnosti uplatněné omluvy uvádí následující argumentaci.

Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Krajský soud předně uvádí, že je věcí správní úvahy, zda správní orgán vyhodnotí omluvu obviněného z přestupku na nařízeném ústním jednání jako náležitou, tedy podanou z akceptovatelných důvodů. Přitom i pozdě podaná omluva může být akceptovatelnou, tedy náležitou, jsou-li k tomu závažné důvody. V dané věci přitom nelze správnímu orgánu prvního stupně upřít vyvinutí značného úsilí (jak je prokázáno obsahem doručeného předvolání k ústnímu jednání, a to konkrétně poučením v něm obsaženým) za tím účelem, aby byl obviněný z přestupku řádně poučen o tom, co má případná akceptovatelná omluva obsahovat, s výslovným vyloučením akceptovatelnosti omluvy uplatněné z pracovních důvodů. Žalobce měl přitom dostatek času uspořádat si svoje pracovní záležitosti, když

uvedené předvolání mu bylo doručeno dne 13. 1. 2014, zatímco jednání bylo nařízeno a rovněž pracovní schůzka svolána na den 3. 2. 2014. Krajský soud dává žalobci zapravdu v tom ohledu, že svoji omluvu uplatnil sice den před jednáním (2. 2. 2014), avšak včas a svoje tvrzení doložil příloženou pozvánkou. Jestliže však byl žalobce výslovně upozorněn na to, že pracovní důvody správní orgán jako náležitou omluvu neakceptuje, bylo na něm, aby při jejich uplatnění správní orgán prvního stupně kontaktoval za účelem ověření, zda omluva byla akceptována. Jestliže tak žalobce neučinil, nemohl být pro něj postup správního orgánu prvního stupně s ohledem na jednoznačný obsah poučení obsaženého v předvolání k ústnímu jednání překvapivým procesním postupem ve věci. Naopak žalobce musel být srozuměn s tím, že jednání proběhne bez jeho přítomnosti a že při tomto jednání bude proveden výslech klíčového svědka D. K., zasahujícího strážníka Městské policie Svitavy, jak mu bylo v předvolání k ústnímu jednání sděleno. K tomu krajský soud dále uvádí, že není povinností správního orgánu vyrozumívat obviněného o tom, že jeho omluva není akceptována, taková povinnost totiž správnímu orgánu není zákonodárcem uložena (k tomu *mutatis mutandis* např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3736/11: „*Není dokonce ani povinností soudu - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o soudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne.*“).

Nelze přitom opomenout, že žalobce, vědom si nutnosti předvolat případně opakovaně svědka k podání svědecké výpovědi, ponechal předložení své omluvy, ač si důvodů omluvy byl vědom již od 13. 1. 2014, na poslední den před nařízeným jednáním. Takový postup ze strany žalobce nesvědčí o jeho zájmu na urychlení a hospodárnosti správního řízení. Naproti tomu to, že se žalobce pokoušel pracovní schůzku odložit, zůstalo v rovině tvrzení, které žalobce ani v odvolacím řízení ani v řízení před soudem ničím nedoložil.

Žalobce tvrdí, že mu byla postupem správního orgánu prvního stupně znemožněna možnost účastnit se ústního jednání, vznášet důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci. Krajský soud konstatuje, že právo obviněného z přestupku účastnit se ústního jednání o přestupku zakotvené v § 74 odst. 1 přestupkového zákona, je projevem práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění dodatkových protokolů (uveřejněné formou sdělení pod č. 209/1992 Sb.) a zakotveného rovněž v čl. 38 odst. 2, věta první Listiny základních práv a svobod, v rovině podústavního práva, jak opakovaně judikoval Ústavní soud (např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 788/02). Krajský soud si je tedy vědom významu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, z hlediska garance procesních práv obviněného z přestupku, nicméně má za to, že důvody omluvy uplatněné v daném případě neopodstatňovaly uznání omluvy za náležitou, přičemž důvodnost takového závěru je dána řádným poučením žalobce a upozorněním na provedení výslechu svědka ze strany správního orgánu prvního stupně na straně jedné, (výslovně byl v předvolání k ústnímu jednání upozorněn na neakceptaci omluvy z důvodu pracovních záležitostí) a umocněna pasivitou žalobce ve vztahu k uplatnění důkazních návrhů, které by prokazovaly nezbytnost osobní účasti na pracovní schůzce, a to i v rámci soudního řízení, na straně druhé. Krajský soud přitom odkazuje na přílehlavost té části rozsudku NSS ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009 – 95, kde NSS akceptuje vyslovený právní názor, že omluvy z důvodů neodkladných služebních či soukromých záležitostí stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními. „*Zde má Nejvyšší správní soud zejména na mysli omluvy na neodkladné služební či soukromé záležitosti, které, jak zcela správně uvedl krajský soud, stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními.*“ Krajský soud proto vychází z premisy, že služební či pracovní důvody

mohou být důvodem pro uznání náležité omluvy toliko výjimečně, ve zcela konkrétními skutkovými okolnostmi odůvodněných případech.

Pokud jde posouzení naléhavosti pracovní záležitosti žalobce, podle výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, oddíl Dr XVIII, vložka 378, vykonává žalobce funkci předsedy představenstva Jednoty, spotřebního družstva ve Svitavách, vykonává tedy funkci statutárního orgánu právnické osoby. Pokud jde o způsob jednání, pak podle výpisu z obchodního rejstříku platí, že: *„Jménem představenstva jedná navenek předseda nebo místopředseda. Písemné úkony představenstva podepisuje předseda (místopředseda) a další člen představenstva. V nepřítomnosti předsedy (místopředsedy) jiní dva členové představenstva. Pracovníci družstva jsou oprávněni činit jménem družstva právní úkony nutné ke splnění svých pracovních úkolů v případech, kdy je to stanoveno v organizačních předpisech, nebo je to v hospodářském styku obvyklé.“*

Z uvedené citace způsobu jednání daného spotřebního družstva je nepochybné, že se žalobce jako předseda představenstva mohl nechat zastoupit na „*pracovní schůzce k projednání dotací z rozpočtových prostředků Pardubického kraje*“ (citováno dle pozvánky založené na čl. 25 správního spisu), neboť ho mohla při jednání v souladu se způsobem jednání zapsaném v obchodním rejstříku zastoupit buď místopředsedkyně spotřebního družstva paní Z. S. nebo jiní dva další členové představenstva. Nadto z pozvánky nevyplývá, že by žalobce měl na pracovní schůzce jménem spotřebního družstva podepisovat písemné právní úkony, přičemž i v takovém případě by byl plně zastupitelný místopředsedkyní spotřebního družstva, kdy je, jako v případě předsedy představenstva, nezbytný rovněž podpis dalšího člena představenstva, případně mohou písemné právní úkony podepisovat dva jiní členové představenstva. Mimo to jsou v rámci pracovních úkolů oprávněni činit právní úkony, tedy tím spíše účastnit se pracovní schůzky, jiní pracovníci družstva. Tedy, krajský soud nemá pochybnosti o tom, že osobní účast žalobce jako předsedy družstva nebyla nezbytná. Jestliže tedy NSS připouští náležitost omluvy obviněného z ústního jednání z pracovních důvodů jen „*stěží*“, pak tato konkrétní věc takovým zvlášť odůvodněným případem není, a to jednoduše z toho důvodu, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal ani výslovně netvrdil, a to ani v odvolacím řízení, ani v řízení před soudem, že jeho osobní účast na pracovní schůzce byla nezbytná. Pro úplnost pak krajský soud dodává, že nutnost výlučně osobní účasti žalobce jako předsedy představenstva nevyplývá ani ze znění pozvánky samotné.

Pokud jde o vydání rozhodnutí po ukončení ústního jednání bez přítomnosti žalobce, pak se krajský soud plně ztotožňuje s tím, že není třeba obviněného vyzývat k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). Proto pokud se obviněný ústního jednání nezúčastní ani se z něj řádně neomluví, musí být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013 č. j. 6 As 29/2013-87).

K uvedené argumentaci krajský soud doplňuje, že z obsahu správního spisu zcela jednoznačně vyplývá, jak již uvedeno shora, že jednání žalobce, tak jak mu bylo kladeno za vinu, je prokázáno fotodokumentací z měřicího zařízení, kde je zachyceno měřené vozidlo i s detailem reg. zn. vozidla a s uvedením rychlosti a přesného času měření. Přitom provedení měření v souladu s návodem bylo prokázáno výsledkem řádně poučeného zasahujícího strážníka Městské policie Svitavy D. K., proti jehož osobě žalobce v odvolacím řízení ani v řízení před soudem nevznesl žádné námitky. Tento svědek vypověděl, že se jednalo o rovný,

přehledný úsek, v úseku měření je budova krytého plaveckého bazénu, koupaliště a základní škola. V uvedený den byla dobrá viditelnost, řidič byl ve vozidle sám. Tedy, i kdyby byl v dané věci správní orgán povinen provést ústní jednání toliko za účasti žalobce, krajský soud však tento názor žalobce nesdílí z důvodů shora uvedených, nic by jeho přítomnost nemohla změnit na výsledku zhodnocení jednoznačných důkazů (námitky proti osobě zasahujícího strážníka nebyly vzneseny), a to fotodokumentace, ověřovacího listu, proškolení zasahujícího strážníka a jeho svědecké výpovědi, jimiž bylo protiprávní jednání žalobce popsáno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně prokázáno. Krajský soud na tomto místě odkazuje na judikaturu NSS, z níž vyplývá, že ani případné pochybení spočívající v rozhodnutí přestupku bez ústního jednání, tedy tím méně bez účasti obviněného, jak tomu bylo v tomto případě, není nutně vadou řízení, která musela mít bez dalšího vliv na zákonnost posléze vydaného rozhodnutí ve věci (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60: „*Správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu Správního].*“ Dále viz např. rozsudek NSS publikovaný pod č. 430/2005 (III.) Sb. NSS: „*Za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení.*“)

Uvedené důkazy získané ve správním řízení se vzájemně podporují a jejich zhodnocení tak nutně vyústí ve vyslovení viny žalobce ve vztahu k přestupku, který mu je kladen za vinu. Pro úplnost pak krajský soud uvádí, že s ohledem na rovný a přehledný úsek, což je prokázáno jednak výpovědí strážníka D. K. a podpořeno fotodokumentací vozidla, je zcela vyvrácena věrohodnost tvrzení žalobce o tom, že dopravní značku omezující nejvyšší dovolenou rychlost nemohl vidět. Takové tvrzení považuje krajský soud za účelové. Jestliže se žalobce plně věnoval řízení, pak nutně musel uvedenou dopravní značku zaregistrovat. Krajský soud přitom doplňuje, že snížení nejvyšší dovolené rychlosti umístěním dopravní značky bylo z hlediska zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu, a to zejména dětí, plně na místě, neboť v daném úseku se nachází základní škola. Z uvedeného důvodu se jeví rovněž plně racionální provádění měření rychlosti v daném úseku strážníky městské policie.

Tedy krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. srpna 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová